

Arrest

nr. 126 907 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BAELE, die *loco* advocaat F. SCHEERLINCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.03.2013 werd ingediend door :

H., G. (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Albanië

* eveneens gekend als M., G. geboren te (...) op (...), nationaliteit: Kosovo

H., V. (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Albanië

* eveneens gekend als M., V. geboren te (...) op (...), nationaliteit: Kosovo

wettelijke vertegenwoordigers van:

H., D. geboren te (...) op (...), nationaliteit: Albanië

* eveneens gekend als M., E., geboren te (...) op (...), nationaliteit: Kosovo

H., E. geboren te (...) op (...), nationaliteit: Albanië

* eveneens gekend als M., E., geboren te (...) op (...), nationaliteit: Kosovo

H., A. geboren te (...) op (...), nationaliteit: Albanië

* eveneens gekend als M., A., geboren te (...) op (...), nationaliteit: Kosovo

en hun meerderjarige zoon:

H., E. (R.R. (...)) geboren te (...) op (...) nationaliteit: Albanië

* eveneens gekend als M., E., geboren te (...) op (...), nationaliteit: Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Aan betrokkenen werd op 25.02.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod voor vijf jaar wegens fraude betekend. Hierdoor worden zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende vijf jaar. Aangezien dit inreisverbod nog steeds van kracht is, hebben betrokkenen het recht niet zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (met name: de duur van het verblijf in België, dat zij hier een draagvlak hebben, het feit dat de kinderen hier school lopen gedurende meerdere jaren (zie: schoolattesten), dat de kinderen geen voeling hebben met het Albanese schoolsysteem en de Albanese taal, het feit dat het jongste kind in België geboren is, dat de kinderen pedagogische en emotionele schade zullen lijden bij een terugkeer, de verwijzing naar criteria 2.8A en 2.7 van de vernietigde instructie van 19.07.2009, dat zij zich geïntegreerd hebben (dat zij werkbereid zijn en Nederlandse les volgen, zie inschrijvingsfiches), dat hun verblijf na het afwijzen van de asielaanvraag volgens betrokkenen de facto werd toegelaten, dat zij spijt hebben van het feit dat zij een valse identiteit en nationaliteit gebruikt hebben, de vergelijking met andere dossier die volgens betrokkenen gelijkaardig zijn en waarin positieve beslissingen genomen werden, de verwijzing naar art. 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet en de verwijzing naar een artikel verschenen in de Standaard d.d. 30.11.2012) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd.”

2. Over de ontvankelijkheid

Het verzoekschrift werd ingediend namens de ouders van het gezin, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, en door hun meerderjarige zoon. De ouders hadden het voordeel van Pro deo gevraagd, maar legden daarbij enkel stukken voor die betrekking hadden op de minderjarige kinderen. Vervolgens blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat de griffie van de Raad een beschikking houdende vaststelling van het rolrecht naar hun ouders en meerderjarige broer heeft

opgestuurd, waarin bepaald werd dat indien het rolrecht niet binnen de wettelijke termijn betaald is, het beroep niet op de rol geplaatst wordt. Het verschuldigde rolrecht werd niet betaald. Aldus werd enkel het beroep van de minderjarigen, doch vertegenwoordigde kinderen op de rol geplaatst.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“1.1

Omwille van de valse verklaringen werd het verblijfsrecht van verzoekers ingetrokken op basis van het artikel 13§2 van de Vreemdelingenwet en het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Verzoekers kwamen in België aan in 1998, de jongste zoon A. werd in België geboren in 2003.

Verzoekers hebben bij het indienen van hun asielaanvraag in 1998 een valse identiteit aangenomen.

Zij hebben later zelf hun ware identiteit kenbaar gemaakt omdat zij op die wijze niet konden leven, zij hebben reeds persoonlijk hun spijt betuigd.

Waar België geconfronteerd werd met vele gelijkaardige dossiers met dezelfde fraude, werden andere gezinnen toch geregulariseerd. Dit werd reeds aangehaald in hun laatste aanvraag met de specifieke verwijzing naar een aantal andere dossiers met identiek hetzelfde probleem.

Waar Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat elke zaak individueel bekeken dient te worden, stellen verzoekers tegenover dat er geen willekeur mag zijn in het beleid, maar gelijkheid.

Het gaat niet op om in andere dossiers met net dezelfde problematiek van fraude die gezinnen wel te regulariseren en andere dan weer niet.

Dit druist volledig in tegen het gelijkheidsbeginsel en scheidt een vorm van willekeur, wat totaal onaanvaardbaar is.

2.1

Dat het manifest om een onredelijke beslissing gaat.

Dat verzoekers indertijd gelogen heeft tegen de autoriteiten, maar reeds persoonlijk hun spijt hebben betuigd.

Dat verzoekers inmiddels 16 jaar hun leven hebben opgebouwd in België, dat de kinderen hier hun opleiding genieten, dat A. zelfs geboren is in België.

Dat het centrum van hun belangen zich in België bevindt.

De beslissing dient nog steeds proportioneel te zijn, er dient nog steeds een belangenafweging gemaakt te worden tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling buitengewoon nadelig voor verzoekster en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf hieraan voorbij gaat.

De Raad van State heeft in haar rechtspraak het redelijkheidsbeginsel ontwikkeld dat zegt dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen.

Bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid dient het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen. Volgens de rechtspraak van de Raad van State vereist de redelijkheid dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

De rechter zal bij het nagaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot feiten

waarop de beslissing is gebaseerd sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.”

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers gemotiveerd, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat de door verzoekers in toepassing van deze bepaling ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de aangehaalde elementen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De verwerende partij licht toe dat, aangezien het inreisverbod van vijf jaar wegens fraude dat verzoekers op 25 februari 2013 werd betekend, nog steeds van kracht is, verzoekers het recht niet hebben zich op het Belgische grondgebied te bevinden en dat de door hen voorgelegde elementen daaraan geen afbreuk doen.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dan weer, staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beoordeeld.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissing onredelijk is omdat zij reeds persoonlijk hun spijt hebben betuigd aan de autoriteiten over het feit dat zij gelogen hebben over hun identiteit en omdat zij hier hun opleiding genieten en hun leven hier hebben opgebouwd.

De Raad merkt op dat verzoekers met hun betoog volledig voorbij gaan aan het concrete motief van de bestreden beslissing. Zij betwisten immers niet dat zij reeds op het ogenblik van het indienen van de aanvraag het voorwerp uitmaakten van een inreisverbod van vijf jaar, dat hen werd betekend op 25 februari 2013 en dat op die dag in werking is getreden. Evenmin tonen zij aan dat zij tijdig een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring indienden tegen voormeld inreisverbod, wat overigens ook niet blijkt uit het administratief dossier.

Zoals reeds gesteld is de procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een uitzonderingsprocedure waarin een vreemdeling die reeds in het Rijk verblijft de aanvraag om machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden in België kan indienen. Het inreisverbod dat gold op het ogenblik van het indienen van de aanvraag verhindert dat de gemachtigde van de staatssecretaris nog kan vaststellen dat op ontvankelijke, en dus rechtsgeldige, wijze een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België werd ingediend. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de aangehaalde elementen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid, verwijzende naar het inreisverbod dat aan verzoekers werd opgelegd. Er is geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangetoond. Een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt evenmin aangetoond.

3.1.4. Waar verzoekers een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoeren stelt de Raad vast dat zij in gebreke blijven met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Dit doen ze alleszins niet door op algemene wijze te stellen *“Waar België geconfronteerd werd met vele gelijkaardige dossiers met dezelfde fraude, werden andere gezinnen toch geregulariseerd. [...] Waar Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat elke zaak individueel bekeken dient te worden, stellen verzoekers tegenover dat er geen willekeur mag zijn in het beleid, maar gelijkheid. Het gaat niet op om in andere dossiers met net dezelfde problematiek van fraude die gezinnen wel te regulariseren en andere dan weer niet. Dit druist volledig in tegen het gelijkheidsbeginsel en schept een vorm van willekeur, wat totaal onaanvaardbaar is.”* Immers, de essentie van de motivering van de bestreden beslissing ligt in het feit dat er een inreisverbod werd uitgevaardigd dat verzoekers het recht ontzegt om op Belgisch grondgebied te verblijven en hen verhindert om aan te tonen dat er redenen zijn die verantwoord zijn om hun aanvraag in België in te dienen, en niet bij het plegen van fraude op zich.

3.1.5. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers zich verliezen in een theoretisch betoog aangaande het redelijkheidsbeginsel, zonder dat zij met concrete argumenten trachten aan te tonen dat het *in casu* niet redelijk of disproportioneel zou zijn dat de verwerende partij ingevolge het inreisverbod concludeert dat verzoekers niet het recht hebben om op Belgisch grondgebied te verblijven en de aanvraag onontvankelijk verklaart. Met een herhaling van de elementen die zij reeds in hun aanvraag aanvoerden en ook werden betrokken bij de beoordeling ervan, slagen zij er niet in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

3.1.6. Geen van de onderdelen van het eerste middel is gegrond.

3.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekers citeren de geschonden geachte bepaling en betogen verder:

“Verzoekers zijn de mening toegedaan dat er bovendien een onderscheid dient gemaakt te worden tussen de beslissingen die de ouders destijds hebben genomen en de kinderen die handelingsonbekwaam zijn door hun minderjarigheid.

De kinderen waren zéér jong bij hun aankomst, de jongste was zelfs nog niet geboren, maar werd geboren in België.

Het enige referentiekader die de kinderen kennen is België.

De kinderen kennen enkel België en beschouwen dit dan ook als hun vaderland. Je zou kunnen stellen dat zij "geïntegreerde vreemdelingen" zijn, namelijk elke vreemdeling die het grootste deel van zijn leven in een bepaald land, dat als zijn "nieuw vaderland" beschouwd kan worden, heeft gewoond. Toch is het bij verzoekers nog erger, daar de ene slechts een paar jaar oud was, de andere slechts enkele maanden en A. zelfs hier geboren is.

De kinderen leven volledig zoals eenieder die hier is opgegroeid conform de Belgische waarden, normen en leefomstandigheden. Zij zijn hier opgegroeid en genieten hun opleiding alhier. Alles, maar dan ook elk aspect van hun bestaan ligt in België. De kinderen lopen school te G..

Dat de ouders valse verklaringen hebben afgelegd omtrent hun identiteit en dat van hun kinderen, kan onmogelijk aan de kinderen worden toegerekend als reden om hen niet te regulariseren.

De kinderen hebben destijds niet zelf de procedure kunnen voeren. Zij zijn volledig afhankelijk van de handelingen en beslissingen die hun ouders destijds voor hen hebben genomen. Het aspect fraude kan onmogelijk aan de kinderen worden toegerekend.

Dat de overheid de kinderen eveneens verantwoordelijk stelt voor de handelingen en de keuzes die de ouders destijds hebben gemaakt is niet redelijk.

De overheid dient een onderscheid te maken tussen de ouders en de kinderen die hier zijn opgegroeid of geboren zijn en geen enkel ander land kennen als zijnde België waar zijn hun opleiding genieten en het centrum ligt van hun sociaal leven en toekomst.

2.2

De kinderen volgen onderwijs en genieten hun opleiding in het Belgisch onderwijsstelsel. Zij zijn volledig ingebed in de Belgische samenleving en cultuur.

De kinderen zijn nu 18 jaar, 17 jaar, 15 jaar en 11 jaar, de ouders zijn 16 jaar geleden in België aangekomen..

Er werd een onderzoek in Nederland uitgevoerd naar de schade die kinderen oplopen na langdurig verblijf en dan gedwongen worden uitgezet.

Doordat kinderen die jarenlang in het gastland verblijven, betekent een uitzetting dat ze uit hun vertrouwde omgeving worden weggerukt en dat hun ontwikkeling wordt verstoord. De ontwikkelingscondities in het land zijn vaak ongunstig. Het is totaal onbekend in wat voor een situatie zij zullen terechtkomen bij een uitwijzing.

Uit studies blijkt dat een gedwongen terugkeer schadelijk is voor de ontwikkeling. Zij moeten zich immers aanpassen aan een nieuwe situatie en condities, en hebben in het gastland (België) al veel ontwikkelingstaken volbracht, waarmee het in het land van herkomst weer vrijwel geheel opnieuw zou moeten beginnen. De kans dat de genoemde voorwaarden in het land van herkomst aanwezig en beschikbaar zijn, zijn vrijwel nihil. Basale levensvoorwaarden op het gebied van wonen, werk, scholing zijn niet gegarandeerd of werkelijk beschikbaar en vaak is totaal onbekend in wat voor situatie men zal terugkeren. Een uitzetting na 16 jaar is daarom niet acceptabel en is schadelijk.

Informatie met betrekking tot de essentiële ontwikkelingsvoorwaarden in het land van herkomst ontbreekt.

De kans op psychische en psychologische schade is groot. Zij moeten afscheid nemen van hun dromen en verwachtingen.

De kinderen tot en met 12 jaar hebben steeds meer bindingen met het gastland. De opvoeding wordt immers aangevuld met beïnvloeding en opvoeding vanuit de samenleving. Hierdoor wordt de invloed van ouders op het ontwikkelingsproces van de kinderen kleiner, terwijl die van de samenleving groter wordt. Kinderen in basisschoolleeftijd brengen meer tijd door met leeftijdsgenoten, hierdoor zijn ze ingebed in de samenleving en cultuur. Vanaf de leeftijd van 10 jaar wordt de identiteitsontwikkeling steeds belangrijker, deze is gekoppeld aan ontwikkeling en taal.

De kinderen maken deel uit van een sociale groep en spiegelen zich hieraan. Ze ontwikkelen een toekomstperspectief en een Westerse identiteit en zijn gewend aan de omgangsvormen in het gastland. Bij een gedwongen terugkeer doen zich verschillende problematieken voor in het kader van ontwikkeling, identiteit, hechtingsstoornis enzoverder.

De kinderen, en vooral A., voelen zich Belg. Ze willen zich gewoon, net als elk ander kind in België, kunnen ontwikkelen, ze willen er gewoon bijhoren. Wanneer ze worden weggestuurd vergt dit enorme vele aanpassingen en is dit in vele opzichten schadelijk voor hun ontwikkeling.

D. en E. zijn inmiddels 17 jaar en 15 jaar oud. De fase van de adolescentie, zij worden fysiek volwassen en moeten er tevens achterkomen hoe zij hun leven denken te gaan leven. Deze jongeren uitzetten betekent een ernstige inbreuk op hun privéleven. Ze ontwikkelen een eigen identiteit, volgen een opleiding, worden zelfstandiger en maken zich los van het gezin. Adolescenten bereiden zich voor op hun toekomst.

E. is 18 jaar en meerderjarig. Verzoeker wenst zijn opleiding te kunnen afwerken en zijn toekomst alhier te kunnen opbouwen.

Bij een terugkeer voelen zij zich een vreemde in het land van hun ouders. De omgang met leeftijdsgenoten in het land van herkomst wordt bemoeilijkt door de culturele verschillen, de verschillen in beleving en achtergrond.

D., E. en A. voelen zich (afgevoerd) Belgisch.

De overheid draagt een verantwoordelijkheid om het welzijn van de kinderen te bevorderen en dient toezicht te houden op alle voorzieningen voor de zorg en de bescherming ervan.

Alleen een recht op verblijf in België leidt tot een eind aan verzoekers hun bestaanonzekerheid en een kans op een positieve ontwikkelingsloop, pas als zo'n recht bestaat kunnen verzoekers zich op alle levensgebieden verder gunstig gaan ontwikkelen.

2.3

Dat de aan verzoeker betekende beslissing, welke een breuk betekent met de affectieve, sociale en economische banden met België, een maatregel uitmaakt die buiten alle voorhouding staat met het nagestreefde legitieme doel (zie ook 1.2)."

3.2.2. De Raad stelt vast dat, in zoverre de verzoekers aanvoeren dat zij, als kinderen, niet verantwoordelijk zijn voor de fraude die hun ouders hebben gepleegd en waarbij zij de elementen van hun integratie nog eens aanhalen om aan te tonen dat de hen betekende beslissing een breuk betekent met de banden die zij hier in België hebben en waarbij zij de gedwongen terugkeer naar het land van herkomst voorop stellen, zij zich in wezen richten tegen het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod dat in hunnen hoofde werd uitgevaardigd ingevolge de vastgestelde fraude. Deze beslissingen zijn thans niet in het geding, en bovendien dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat de beslissingen van 22 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van vijf jaar aan verzoekers werden betekend op 25 februari 2013, maar dat zij tegen deze beslissingen geen rechtsmiddelen hebben aangewend, zodat de bevelen om het grondgebied te verlaten en de inreisverboden definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn. De thans bestreden beslissing draagt geen verwijderingsmaatregel in zich, doch behelst enkel de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van verzoekers. In die optiek heeft zij geen gevolgen op de verblijfsrechtelijke toestand van verzoekers, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst hoe dan ook niet het gevolg kan zijn van de thans bestreden beslissing.

3.2.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM noch van het evenredigheidsbeginsel kan derhalve dienstig worden aangevoerd. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS